

SOSIALURIN

Bláðstjóri:
Vilji SørensenÚtgevari:
Føroya JavnaðarflokkurPrent:
Prentsmiðjan á HøegsbrættFólkapensjón — vunnið
javnaðarmál

TUNGT var at vita sær, at hava stríðst og strevast eitt langt liv fyrri húski og heimi, fyrri fólki og føðilandi, og so einki hava at taka av, tá elli tók at byggja ein, og ein ikki longur var arbeiðsforur og mentur at vinna nóg mikið til dagligt breyð fyrri seg og síni. Ellisrentan við sínum miklu brekum og lýtum var eitt framstíg; men sum frá leið gjordist hon lítið meira enn hungurskostur.

JAVNAÐARFLOKKURIN legði tí til brots fyrri at fáa framt eina almenna ellistrygd og settu tí uppskot um FÓLKA PENSJÓNINA. Fyrstu ferðina fingi hesi uppskot onga undirtøku á tingi. Hitt samlaða aftur

haldið kveistraði hesi uppskot av tingborði. Har var eingin samhugi og eingin vælvild fyrri teimum gomlu. Tó at enda dragnaði. Seinasta árið undir fólkaflokkssambandinum játtadu flokkarnir at taka málið til umhugsunnar; men teir gjördu tað veruliga ikki — málið bert havnaði í óþræri skriviborðsskuffu í Tinganesi. Ikki fyrr enn javnaðarmenn høvdu vunnið valsigurin í 1958 og høvdu fingið leiðsluna í landsstýrinum varð nakað gjørt við hetta mál, og longu í 1959 var FÓLKA PENSJÓNIN ein veruleiki — ein stórsigur fyrri javnaðarhugsjónina, ein sýrsigur fyrri tey gomlu í samfelagnum.

Sjóverja Føroya

SJÓVERJA Føroya hevur ikki verið sambært krøv fiskivinnunnar. Ov lítið hevur verið gjørt fyrri at bota uppá veikleikar og brek. Tað einasta, undan farna landsstýri gjordi, var at beina »TERNUNA« til verju- og vaktarskip; men tað dugði hon ikki til. Ikki fyrr enn undir

hesum landsstýrinum er skjótli settur á. Nýtt vaktarskip er í gerð, serstakliga bygt til hesi endamál. Danir lata byggja fleiri vaktarskip í staðin fyrri herskipini, ið ikki duga til hetta endamál. Eitt av hesum nýmótans vaktarskipunum, útgjort við helikoptarum — verður at rokja verjuna á føroyskum sjó-øki og ætlandi tikið í brúk longu í ár. Hetta eru so størstu framstíg, ið nakrandi eru gjord føroyskari sjóverju til frama.

Realkredit-
stovnurin

DAGBLADIÐ heldur, at teir, ið skriva Sosialin, mugu vera blyttlingar, tá teir ikki fáast at fatta, at tað vóru fólkaflokksmenn, ið gjördu henda stovn, ið tó — hóast alla skriving — ikki er teirra verk. 5 milj. kr. av Marshallhjálpin vóru tøkari til hetta endamál. 4 milj. av teimum vildu fólkaflokksmenn hava til býllu í Sjóvinnubankan. Hvat vildi so verið eftir? Av teimum peningahæddum, ið neyðugar hava verið til endurnýggjan skipafloans, eru 40 milj. kr. útvegaðar undir hesum landsstýrinum, og hvussu stór var endurnýggjanin, um ikki hesin peningur var fingin til vegar?

Haldið Sosialin

— 2802 —

SNAR-vaskað

centrifugerað og turkað

SNAR-vask

Bøgata 14

Skrivstovu-
kvinna og
ekspeditrica

kunnu fáa pláss alt fyrri eitt í Havnar Keypsamtøku.

Dugandi og tilkomn fólki kunnu ventast sær góða lön.

Skrivlig umsókn til

HAVNAR KEYPSAMTOKA

Hold fast ved det faste
brændsel - skift til ...

HESS-O-MATTO
den ægte hollandske
dobbelt termostatet
dobbelt brændselssikring

Pf
VAUDEMAR LUTZEN

Fundur

Vágs sóknar Javnaðarfelag bjóðar øllum javnaðarfólki til fundar í »Frantiðini« í Vági leygarkvöldið tann 15. septembur kl. 20.

Til umrøðu: Løgtingsvalið.

Limir verða teknaðir á hvørjum fundi og heitt verður á alt javnaðarfólk um at gerast limir, so felagið kann gerast stórt og sterkt og so stutt verða betri stímbrað til komandi val.

VÁGS SÓKNAR JAVNAÐARFELAG

GRÓT OG SKERVUR

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantónið.

Grót og skervur megu vera góldin fyrst, áðrenn tey verða heimað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimta grót ella skervuttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyrri kommununa.

FRØÐBIAR SÓKNAR KOMMUNA

Djórælæknin

hevur frá 12. september bústað í Grims Kambansgotu 21 og telefon nr. 1639.

DANJAL J. BÆRENTSEN

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

SUÐURSTREYMOYAR
JAVNAÐARFELAG

Hevur fyrsta uppstillingarfund til lögtingsvalið í Losjuni hóskvöldið 13. september kl. 8.

NEVNDIN

Heðin Brú: LEIKUM FAGURT ...

87

andin er yvir mær. Tí má eg arbeiða beint nú.« Hann koyrir beinini fram undan dýnuni og skal upp. Men læknin leggur hann afturá aftur, smáþjátrar fyrri honum og fær hann at sissast, skrivar eina resept og fer, stingur hevðið inn um aftur dýrnar og sigur við hinar: »Best tit fara eisini. Blaðstjórin treingir til at fáa frið.«

Teir fara nú hvør til sín.

Tá ið Tormaður kemur heim aftur, er Elspa so glað, at tað skín av henni — hevði verið so rædd, meðan hann var burtur. Men tað segði hon einki um. Tað var hetta brennivinið, sum altíð var, og so hesir undarligu menninir, so heilt ódrvisi enn vanligt fólk, ganga bert og glirast og mólma um, at øll menniskju eru teimum til ónáðir. Hon helt tað var sum at hoyra firtin børn. Men hetta hevði hon hjá sær sjálvari. Tá ið hon nú fekk at vita, at Punthavn hevði fingið dánir og var farin til songar, var hon so glað, at hon ógvadist við seg sjálva. Vildi ongum menniskja ílt. Men hon ræddist Punthavn. Hann var ein ófrættafuglur, helt hon, og ein óeydnismaður, sum einki vagnaðist fyrri. Alt, hann tókst við, fánaði burtur millum hendurnar á honum. Tað var ikki av hansara ávum, at tey hildu heiminum uppi. Hevði konan ikki verið so kná, vóru tey longu farin í rossaraki.

Tey fóru út eina lotu, Elspa og Tormaður. Veðrið var so gott, og av tí tey mest sum høvdu hildið ein hálvan hogtíðisdag í dag. Tey kendu seg trygg. Myrkrið tók so bliðan rundan um tey. Stjørnurnar smilkaðu, og reynini sögdu: »Ey, ey, sneiðursett! Vit hugsaðu tað altíð, tit endaðu við ringi.« Ja, reynini, tey vita.

Tey fara yvir við Strond bæði. Hitta fólk, tala uppímillum við kunningar. Ganga aftur. Koma so liðandi út úr býnum, út í tann stóra friðin, ið er sum eitt livandi. Har súa áirnar. Har hoyrist havið. Tær stóru aldurarnar koma inn ímóti og bróta, froða og fossa yvir flúrar og sker. Vindurin kemur sum eitt fok oman yvir tey, er so har burturi alt í einum og fonglast við nakrar homliur, ið

standa og raða. Tey ganga og ganga, koma út í hagan og finna ein turran bakka at seta seg á eitt sindur burturi frá vegnum.

Tey tala um at giftast. Betri at gera skjótt av, heldur Tormaður, fáa prógv við frá hondini, og so giftast. Hann er ikki álvaligur við hetta, hann er komin sær í, mestsum at vera leysagiftur — manna-rópið. Og so móðir! Hvat verður hon at siga, frættir hon hvussu vordíð, ið er?

Elspa sigur einki ímóti, er leikin og varlig í orðum, hevur lindi til at drýpa hetta burtur úr minni. Heldur við hann, at tað hevði verið beinast, tey fóru suður at vitja gomlu, nú tá ið hann fekk fri til jóla. Um enn tey skuldu ikki, tá ið tey nú komu aftur at húsum, seta seg at skriva til hennara og siga, at tey vóru trúlovað.

Jú, tað kom sovordíð liv í Tormann. Tað skuldu tey gera. Hann reisir seg upp at fara beinan vegin. Hann hevði mangan hugsað um hetta, men hevði ikki fingið seg til tað. Var mest sum tikið á bóli, alt var komið so yvir háls og herðar. Hevði hugsað sær tað heilt ódrvisi, at hann var fyrst vordin góður við eina gentu, hevði kunnad seg við hana, so biðið um hana, og so sagt móður síni frá, at nú var hann trúlovaður. Ikki tí, hann var ikki illa heitin um hetta kortini, alt annað. Men so mikið var, at hann hevði ikki havi hugsku til at skriva til mammu sína av hesum sama.

Tá ið Elspa hugsaði um giftarmálið var tað altíð børn, ið lógu fremst í huganum. Tað var komið fram fyrri hana við hvørt, um hon skuldi biða við at giftast við honum, til hon visti um tey fingubarn. Men tað vildi hon nú ikki. Tormaður skuldi tað verða, Gud hevði givið henni hann til mann, og hon leit á, at hann hevði eisini ætlað henni børn. Hon stundaði eftir børnum. Havið og bróstsjúkan Hetta, at hon sat einsamall eftir, hevði biðið seg so fast í sinnið, at tað var altíð á øðrum træði. Minnist mammusystrina, sum aldi hana upp. Á deyðastrá hevði hon sagt: »Tú, Elspa, stakka! Fá tær ein mann. Lat ikki kólna út á grúgvuni«. Her hevur rokið so leingi. Hevði ventað, at her græt aftur, áðrenn